

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kf.II.40.452/2021/5.

A tanács tagjai: Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke
Dr. Bögös Fruzsina előadó bíró
Dr. Kovács András bíró

A felperes: felperes
cím1

A felperes jogi képviselője: Pohárnok Barbara Ügyvédi Iroda
dr. Pohárnok Barbara ügyvéd
cím2

Az alperes: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság
1117 Budapest, Budafoki út 60.

Az alperes képviselője: Dr. Mágó András György kamarai jogtanácsos

A felperesi érdekelt: Egyesült Nemzetek Szervezetének
Menekültügyi Főbiztossága
1022 Budapest, Felvinci út 27.

A felperesi érdekelt képviselője: dr. Huszár Katinka munkatárs

A per tárgya: mulasztási per
A fellebbezést benyújtó fél: az alperes

Az elsőfokú határozat:

Fővárosi Törvényszék
11.K.703.256/2021/7. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

- a Fővárosi Törvényszék 11.K.703.256/2021/7. számú ítéletét helybenhagyja;

- a 40.000 (negyvenezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az iráni állampolgárságú felperes 2017. szeptember 4. napja óta tartózkodott Magyarországon, legutóbb a 2020. szeptember 30. napjáig érvényes egyéb célú tartózkodási engedély alapján. A felperes 2020. szeptember 10. napján menedékkérelmet terjesztett elő az alperes székhelyén lévő ügyintézési helyen, amely kérelem alapján az alperes nem indított menekültügyi eljárást, a kérelmet nem vette nyilvántartásba. Az alperes 2020. szeptember 11. napján 106-M-21347/1/2020. számon tájékoztatást adott ki a felperes jogi képviselőjének, amely szerint a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készségről szóló 2020. évi LVIII. törvény (a továbbiakban: Átv.) 270. § (1) bekezdése szerint menedékjogi kérelmet főszabályként kizárólag az Átv. 268-269. §-ai szerint lefolytatott, szándéknyilatkozattal kapcsolatos eljárásokat követően lehet benyújtani. A törvény 268. § (2) bekezdése, valamint a 292/2020. (VI. 17.) Korm. rendelet 1. §-a alapján a felperesnek Magyarország kijevei vagy belgrádi nagykövetségén személyesen kell előterjesztenie a menedékjogi kérelem benyújtására irányuló szándéknyilatkozatát.

A kereseti kérelem és a védirat

[2] A felperes 2020. szeptember 25. napján mulasztási pert indított, amelyben kérte, hogy a bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 129. § (1) bekezdése szerint állapítsa meg, hogy az alperes elmulasztotta a 2013/32/EU irányelv (a továbbiakban: Eljárási Irányelv) közvetlenül hatályosuló 6. cikke, 9. cikke és III. fejezete, az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 18. cikke, valamint a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met.) uniós jognak megfelelő szabályai (így a Met. 32/D. § (1) és (2) bekezdései, a 35. § (1) bekezdés a pontja, a

Met. 47. § (1) bekezdése) szerinti kötelezettségét a menekültügyi eljárás megindítására és lefolytatására; a menedékkérelem nyilvántartásba vételének és az eljárás megindításának elmulasztásával az alperes továbbá elmulasztotta biztosítani a felperes számára a Magyarország területén maradás jogát, beleértve a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 29. § (1) bekezdés c) pontja szerint humanitárius célú tartózkodási engedély kiállítását; végül kérte a Kp. 129. § (3) bekezdésére tekintettel az alperes részére az Eljárási Irányelv és a 2013/33/EU irányelv (a továbbiakban: Befogadási Irányelv), valamint a Met. uniós jogot nem sértő rendelkezéseinek alkalmazását az Átv. 84. fejezete rendelkezései alkalmazására vonatkozó tilalom megállapítása mellett.

[3] Azt állította, hogy az Átv. 268-270. §-aiban található azon szabályrendszer, amely előzetes szándéknyilatkozat megtételétől teszi függővé a menekültügyi eljárás megindítását, ellentétes az Európai Unió jogával, valamint a menekültek helyzetére vonatkozó 1951. évi Genfi Egyezmény (a továbbiakban: Genfi Egyezmény) rendelkezéseivel. Előadta, hogy a Charta 18. cikke által biztosított menedékjog magában foglalja a tisztességes és hatékony menekültügyi eljáráshoz való hozzáférés jogát, amit alátámaszt az Eljárási és a Befogadási Irányelv is. Kifejtette, hogy harmadik országbeli állampolgárként az Európai Unió területén tartózkodásával az Eljárási és Befogadási Irányelvek hatálya alá tartozik, így nemzetközi védelmet kérelmező személynek minősül attól a pillanattól, hogy kinyilvánította a nemzetközi védelem iránti kérelem benyújtására irányuló szándékát. Hivatkozott továbbá az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban: Egyezmény) 1. cikkére, amely alapján álláspontja szerint Magyarországnak fennáll a joghatósága személye felett, így eleget kell tennie a 3. cikkből fakadó azon kötelezettségének, hogy szigorú, alapos vizsgálatot folytasson arra vonatkozóan, hogy nem fenyegeti-e a visszaküldés tilalmát sértő bánásmód a célországban. Ennek hiányában a Szerbiába vagy Ukrajnába, tehát harmadik országokba történő „átirányítással” ki lenne téve a lánc-visszaküldés veszélyének, ami szintén sérti az Egyezmény 3. cikkét. Amennyiben vissza kellene térnie Iránba, ott politikai véleménye miatt üldöztetésnek lenne kitéve, tekintettel arra, hogy Magyarországra érkezését megelőzően aktív ellenzéki aktivistaként tevékenykedett, ami miatt az iráni hatóságok látókörébe került. Ennek alátámasztásaként több okirati bizonyítékot is csatolt keresetleveléhez.

[4] Hivatkozott arra is, hogy az Európai Unió joga alapján a tagállamok kötelezettsége a benyújtott menedékkérelmek vizsgálata, ez alól kivételt tenni, és a menedékkérőt érdemi vizsgálat nélkül elküldeni a kérelem előterjesztése szerinti országból csak az uniós jog, elsősorban az Eljárási Irányelv kifejezett felhatalmazó rendelkezése alapján lehet. A perbeli esetben azonban ilyen rendelkezés nincs, az Átv. alapján más országba történő „irányítása” mindenfajta uniós jogi alapot nélkülöz, annak megvalósítására nincs is lehetőség, mivel nem tudná jogszerűen átlépni a szerb vagy ukrán határt a szándéknyilatkozat nagykövetségen való előterjesztésének céljából.

[5] Ezért hivatkozása szerint a bíróságnak az uniós jog hatékony érvényesülésének elve alapján mellőznie kell az Átv. rendelkezéseinek alkalmazását, és a jogvitát az Eljárási Irányelv rendelkezéseinek közvetlen alkalmazásával kell elbírálnia. Ennek hiányában indítványozta, hogy a bíróság forduljon az Európai Unió Bíróságához (a továbbiakban: EUB) előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel abban a kérdésben, hogy az uniós joggal összeegyeztethető derogációnak minősül-e az Átv. által intézményesített eljárásrend. E körben kifejtette, hogy Magyarországnak nem volt felhatalmazása az Átv. megalkotásával az uniós jog ilyen jellegű derogációjára, valamint annak az ügyben való egyediesítést nélkülöző alkalmazására az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés 72. cikke alapján. Az Átv. indokolása alapján ezen eljárás bevezetését az országon kívülről érkező személyek által jelentett járványügyi kockázat indokolja, a felperes azonban már három éve jogszerűen

Magyarországon tartózkodott, így az esetében nem volt indokolt, hogy ezen eljárás szerint nyújtsa be menedékkérelmét. Az Átv. rendelkezéseinek esetében való alkalmazása megfosztja őt a Charta 18. cikkében nevesített menedékhez való jogtól, kivonja őt az Eljárási és Befogadási Irányelvek hatálya alól, valamint az uniós jogban ismeretlen, így azzal ellentétes eljárást alkalmaz a harmadik országba történő „irányításával”, amellyel kiteszi a Charta 4. és 19. cikkében és az Egyezmény 3. cikkében biztosított eljárási garanciák mellőzésével lefolytatott eljárásnak. Az Átv. rendelkezéseinek alkalmazása megfosztja döntési és cselekvési autonómiájától, és jogsértésre kényszeríti, hiszen így Szerbiába vagy Ukrajnába kényszerül utazni, ami sérti az Egyezmény 8. cikkében nevesített magánélet tiszteltetben tartásához való jogot is, mivel a hatékony és észszerű időn belül lefolytatott menekültügyi eljáráshoz való jog e cikk védelmét élvezi. Kereseti hivatkozásainak alátámasztása érdekében részletesen hivatkozott az EUB, valamint az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) döntéseire is.

[6] Hangsúlyozta, hogy az alperes eljárási kötelezettsége azonnal, de legkésőbb a kérelem benyújtását követő három nap elteltével, azaz 2020. szeptember 13. napján beállt. Azzal tehát, hogy az alperes legkésőbb ezen a napon nem indította meg eljárást, megsértette a Met. 35. § (1) bekezdését, 32/D. § (1) és (2) bekezdéseit, 47. § (1) bekezdését és az Eljárási Irányelv 6. cikk (1) bekezdését. Az eljárás megindításának elmulasztásával egyúttal megfosztotta a Magyarország területén való maradás jogától is, mellyel megsértette a Harmtv. 29. § (1) bekezdés c) pontját.

[7] Kifejtette továbbá, hogy a mulasztási per alapjául nem csak az Alaptörvény T) cikkében felsorolt jogszabályok, hanem az Alaptörvény E) cikk (3) bekezdése alapján az Európai Unió jogi normáinak megsértése is szolgálhat. Ennek alátámasztásaként hivatkozott arra, hogy az Alkotmánybíróság is az Alaptörvény E) cikkét jelöli meg határozataiban az uniós jog hazai alkalmazhatóságának alapjaként. Előadta továbbá, hogy a tartózkodási engedélye lejártának napján – a bíróság ideiglenes intézkedést elrendelő végzésének kézhezvételét megelőzően – Törökországba utazott, mivel nem kívánt jogszerűtlenül Magyarország területén maradni.

[8] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. Azt állította, hogy mulasztási per megindítására csak akkor van lehetőség a Kp. 127. §-a alapján, ha a közigazgatási szerv valamely jogszabályi kötelezettségét nem teljesíti, ugyanakkor nem minősülnek jogszabálynak a keresetben hivatkozott uniós jogi és nemzetközi jogi normák. Ezen túlmenően pedig a jogi képviselőt tájékoztatta. Hivatkozott arra is, hogy mint hatóságnak a hatályos jogszabályok alapján kellett eljárnia, így az uniós jog közvetlen alkalmazásának nem volt helye. Hangsúlyozta, hogy a felperes magyarországi jelenlétének hiányában nem tudott, nem tud eleget tenni a bíróság által biztosított azonnali jogvédelemnek megfelelően a humanitárius tartózkodási engedély kiállításának; kérte ezért a per megszüntetését. A per során arra is kitért, hogy a felperes jelenlétének hiányában mulasztás megállapítása esetén sem tudná lefolytatni a menekültügyi eljárást.

[9] A felperesi érdekelt sérelmezte, hogy az Átv. 268-270. §-aiban található szabályrendszer a nemzetközi jogi kötelezettségekkel ellentétesen kizárja a határhoz érkező és nemzetközi védelmet igénylő személyek Magyarországra való belépését és megtagadja a menedékkérőktől a tisztességes és hatékony menekültügyi eljáráshoz való hozzáférést. Kifejtette, hogy az államoknak jogukban áll intézkedéseket tenni a közegészségügyi kockázatok kezelésére, de semmilyen egészségügyi kockázattal nem indokolható az ország területére való belépés azonnali, mérlegelés nélküli, és a visszaküldés elleni védelmet (visszaküldés tilalmára vonatkozó nemzetközi szokásjog és a Genfi Egyezmény) érintő biztosítékok hiányában történő, megtagadása.

Az alapeljárás

[10] Az elsőfokú bíróság a 11.K.706.750/2020/21. számú ítéletével a felperes keresetét keresetösségi jog hiányában elutasította. A felperes fellebbezésére eljáró Kúria Kf.V.39.143/2021/4. számú végzésével az elsőfokú ítéletet megsemmisítette az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, mert azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság nem várta be a felperes esetében a felperesi érdekelt beadványára vonatkozó nyilatkozata megtételére biztosított 15 napos határidő lejártát, hanem egy nappal a határidő vége előtt, 2020. december 14. napján meghozta az ítéletét. Az új eljárásra előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak a kereset és a védírat korlátai között, valamint a felperesi érdekelt érdemi beadványára vonatkozó felperesi észrevételt bevárva, a keresetösségi jog kapcsán is a perbeli személyeket nyilatkoztattételre felhívva, a nyilatkozatok kölcsönös megismertetésével kell meghoznia az ítéletét.

A megismételt eljárás az elsőfokú ítélet

[11] Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban meghozott ítéletével megállapította, hogy az alperes mulasztást követett el azzal, hogy nem hozott döntést a felperes 2020. szeptember 10. napján benyújtott menedékkérelméről.

[12] Ítéletének indokolásában idézte a Kp. 127. §-át, 128. § (1) bekezdését, és a keresetösségi jog tekintetében megállapította, hogy a Magyarország területéről való távozással nem enyészett el a felperes keresetösségi joga, mert továbbra is közvetlen érdeke fűződik ahhoz, hogy a bíróság a keresetben állított mulasztást megállapítsa.

[13] Idézte a Kp. 129. §-át, és a Kp. 4. § (3) bekezdését, és utalt arra, hogy egy közigazgatási szerv akkor valósít meg mulasztást, ha valamely jogszabályban meghatározott eljárási/cselekvési kötelezettségének az arra irányadó határidőn belül nem tesz eleget, vagyis jogszabályi kötelezettsége ellenére nem hoz egyedi döntést. Hangsúlyozta, hogy az elintézési határidő nem feltétlenül érdemi határozat meghozatalára, hanem az ügyet befejező bármely határozat meghozatalára vonatkozik. Kérelemre induló eljárásnál tehát hallgatásnak minősülhet minden olyan eset, amikor a közigazgatási szerv a hozzá benyújtott kérelemről nem dönt valamilyen módon, akár érdemi vizsgálat nélküli elutasítással vagy megszüntetéssel, akár érdemben. A menekültügyi eljárást sem csak érdemi vizsgálattal lehet folytatni és lezárni, hanem például – az adott körülményektől függően – a Met. 32/F. § (1) bekezdése szerinti érdemi vizsgálat nélküli elutasításra, avagy a Met. 32/I. §-a vagy 66. § (2) bekezdése szerinti megszüntetésre is lehetőség van. Kiemelte, hogy az viszont meghaladja a mulasztási per kereteit, hogy a bíróság eldöntse, melyik elintézési módot kell választani, mert az a hatáskörelvonás tilalmába ütközne.

[14] Utalt ezt követően arra, hogy mivel a mulasztási perben meghozott megállapítási ítélet csak a közigazgatási eljárás lezárását, nem pedig valamely meghatározott tartalmú döntés pótlását szolgálhatja, csak a menekültügyi eljárás általános határidejének túllépése esetén van mód a mulasztás megállapítására, vagyis az elmulasztott közigazgatási cselekmény pótlásának előírását tartalmazó Kp. 129. § (3) bekezdésének aktiválására. Ez az eljárási határidő a Met. 32/G. § (2) bekezdése értelmében 30 nap. A felperes 2020. szeptember 10. napján nyújtotta be menedékkérelmét, melyhez képest a 30 napos ügyintézési határidő 2020. október 12. napján járt le. A felperes ugyan 2020. szeptember 25. napján – tehát idő előtt – nyújtotta be a mulasztás megállapítása iránti keresetét, mivel tévesen a menedékkérelem benyújtását követő naptól vélte megállapíthatónak a hatóság mulasztását, azonban a per folyamán eredménytelenül letelt az eljárási határidő, így érdemben vizsgálható a kereset.

[15] Rámutatott arra, hogy az alperes nem abban mulasztott, hogy nem regisztrálta a felperes kérelmét és nem indította meg a menekültügyi eljárást, ahogy abban sem, hogy a menedékkérelem nem nyert érdemi vizsgálatot. A mulasztás ezzel szemben abban valósult meg, hogy az alperes nem hozott alakszerű döntést a Met. vonatkozó rendelkezése alapján a hozzá benyújtott menedékkérelemről.

[16] Attól függetlenül ugyanis, hogy az Átv. 270. § (1) bekezdése értelmében menedékjogi kérelmet főszabály szerint csak külföldön benyújtott szándéknyilatkozat elfogadásán alapuló utazási okmánnyal való érkezést követően lehet benyújtani, az ettől eltérően belföldön benyújtott kérelem sem maradhat elbírálás nélkül. Nem pótolja az alakszerű döntést a hatóság által adott azon tájékoztatás, hogy milyen módon lehet a kérelmet szabályosan előterjeszteni.

[17] Ítéletében megállapította, hogy a Kp. 129. § (3) bekezdése alapján az alperes köteles az elmulasztott cselekményt – a felperes menedékkérelmének érdemi vizsgálat nélküli vagy érdemi elbírálását – az irányadó jogszabályi határidőn belül megvalósítani. Végül rögzítette, hogy a felperes által indítványozott előzetes döntéshozatali eljárásra nem volt szükség az ügy elbírálásához, mert a bíróság a mulasztási perben nem foglalhat állást arról, hogy érdemi menekültügyi eljárásra jogosítja-e a felperest az általa benyújtott menedékkérelem.

A fellebbezés

[18] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

[19] Azt állította, hogy az elsőfokú bíróság a kereset korlátain túlterjeszkedve hozta meg ítéletét. E körben előadta, hogy a felperes keresete az Eljárási Irányelv közvetlenül hatályos 6. és 9. cikkeire, III. fejezetére, a Charta 18. cikkére, a Met. 32/D. § (1) és (2) bekezdéseire, 35. § (1) bekezdés a) pontjára és 47. § (1) bekezdésére hivatkozott, amikor a hatóság mulasztásának megállapítását és a menekültügyi eljárás megindítására és lefolytatására kötelezését kérte az elsőfokú bíróságtól. Utalt a Kúria hatályon kívül helyező végzésére, a Kp. 2. § (2)-(4) bekezdéseire és a 85. § (1) és (2) bekezdéseire. Vitatta az elsőfokú ítéletnek az alaki döntés hiányára vonatkozó érvelését. Álláspontja szerint a 2020. szeptember 11. napján kelt, 106-M-21347/1/2020. számon foganatosított közigazgatási eljárási cselekmény tartalmilag és formailag nem minősült egyedi döntésnek, az iratban a hatóság mindössze tájékoztatást adott a hatályos jogszabályi rendelkezésekről, nevezetesen a felperes vonatkozásában a veszélyhelyzet fennállása idején a menedékjog iránti kérelem elintézésének módjáról és helyéről.

[20] Kifejtette, hogy a tájékoztató levélben, a felperes vonatkozásában hivatkozott Átv. jogszabályi rendelkezések világos és egyértelmű szabályokat tartalmaznak a menedékjog iránti kérelem benyújtásának rendje tekintetében, amely szerint a felperesnek Magyarország belgrádi vagy kijevi nagykövetségén kellett volna személyesen megjelenni a nyilatkozata megtétele érdekében. Kizárólag a felperes nyilatkozatának és a menekültügyi hatóság javaslatának megtételét követően lenne helye az ítélet által megfogalmazott, a Met. szerinti alakszerű döntés meghozatalára. Sem a Met., sem más jogszabály nem tartalmaz arra vonatkozó előírást, hogy a menekültügyi hatóságnak a felperes esetében alakszerű döntést kellett volna hoznia.

[21] Arra is utalt, hogy az elsőfokú bíróság ugyan helyesen állapította meg, hogy a felperes „idő előtt” nyújtotta be a keresetét, ugyanakkor végül arra megállapításra jut, hogy a per folyamán az eljárási határidő eredménytelenül letelt, következésképpen a kereset már érdemben vizsgálható. Az alperes álláspontja szerint az ítélet indokolása e körben sérti a Kp. 85. § (2) bekezdésében foglaltakat, és ezáltal sérti a Kp. 2. § (2) és (3) bekezdésének

alapelvekre vonatkozó rendelkezéseit is. E körben hangsúlyozta, hogy a felperes keresetében nem az alakszerű közigazgatási döntés, illetve eljárási cselekmények pótlását kérte, hanem az Eljárási irányelv közvetlenül hatályos 6. és 9. cikkeinek, III. fejezetének és a Met. menekültkénti és oltalmazottkénti elismerésre irányuló eljárási fejezete szerinti eljárás megindítását és lefolytatását. Ezáltal pedig az elsőfokú ítélet a kereseti kérelmen túlterjeszkedett.

[22] Végül megjegyezte, hogy a felperes az alapeljárásban a kereset benyújtását követően azonnali jogvédelemben részesült, ennek ellenére elhagyta Magyarország területét. Az utolsó rendelkezésre álló adatok szerint Törökország területén tartózkodik, amely ország tekintetében nem alkalmazhatóak az Átv. menekültügyi rendelkezései. A felperes vonatkozásában így a közvetlen sérelem nem állapítható meg.

[23] A felperes és a felperesi érdekelt nem tettek nyilatkozatot a másodfokú eljárás során.

A Kúria döntése és jogi indokai

[24] Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

[25] A felperes keresetében a Kp. XXII. fejezete szerinti mulasztási pert indított. E pertípus eredményesen akkor kezdeményezhető, ha megállapításra kerül, hogy a közigazgatási szerv közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségét elmulasztja. A Kp. 129. §-a szerint, a mulasztási ítéletben a bíróság akkor állapít meg mulasztást, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségének az irányadó elintézési határidőn belül nem tett eleget.

[26] A felperes keresete három irányú volt: egyrészt a Kp. 129. § (1) bekezdése szerint annak megállapítását kérte, hogy az alperes elmulasztotta az Eljárási Irányelv közvetlenül hatályosuló 6. cikke, 9. cikke és III. fejezete, a Charta 18. cikke, valamint a Met. uniós jognak megfelelő szabályai (így a Met. 32/D. § (1) és (2) bekezdései, a 35. § (1) bekezdés a pontja, a Met. 47. § (1) bekezdése) szerinti kötelezettségét a menekültügyi eljárás megindítására és lefolytatására; másrészt annak megállapítását, hogy az alperes a menedékkérelem nyilvántartásba vételének és az eljárás megindításának elmulasztásával elmulasztotta biztosítani a felperes számára a Magyarország területén maradás jogát (beleértve a Harmtv.) 29. § (1) bekezdés c) pontja szerint humanitárius célú tartózkodási engedély kiállítását); végül kérte a Kp. 129. § (3) bekezdésére tekintettel az alperes részére az Eljárási és a Befogadási Irányelv, valamint a Met. uniós jogot nem sértő rendelkezései alkalmazásának előírását és az Átv. 84. fejezete rendelkezései alkalmazása tilalmának előírását. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta, és ítéletének rendelkező részében megállapította, hogy az alperes mulasztást követett el azzal, hogy nem hozott döntést a felperes 2020. szeptember 10. napján benyújtott menedékkérelméről.

[27] Az alperes fellebbezésében egyrészt azt állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a felperes keresetén túlterjeszkedett.

[28] A Kúria megállapította, hogy a felperes keresete arra irányult, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes elmulasztotta a kérelmével kapcsolatos eljárás megindítását és lefolytatását, emellett megjelölve azt is, hogy ezen alperesi kötelezettség a felperes álláspontja szerint mely jogszabályok alapján áll fenn. A kereset magában foglalta tehát nemcsak tartalmilag, hanem szövegszerűen is az annak megállapítására irányuló kérelmet, hogy az alperes elmulasztotta a menekültügyi eljárás megindítását és lefolytatását. Nem sérült tehát az alperes hivatkozásával szemben sem a Kp. 2. § (4) bekezdése, sem pedig a Kp. 85. §

(1) bekezdése, mert a felperes keresete a hatóság mulasztásának megállapítását és a menekültügyi eljárás megindítására és lefolytatására kötelezését kérte az elsőfokú bíróságtól. A felperes kereseti kérelmét az elsőfokú bíróság a mulasztási per kereteit figyelembe véve helyesen értelmezte, mert arról kellett döntenie, hogy a felperes által előterjesztett kérelemről való bármely típusú döntés meghozatala az alperes hatáskörébe tartozik vagy sem, s e körben terheli-e bármely mulasztás az alperest. Mindezzel pedig a mulasztási ítélet meghozatalának jogalapja fennállt.

[29] Az, hogy a felperes fentiekben túlmenően megjelölte azt is, hogy álláspontja szerint az alperes eljárási kötelezettsége milyen jogszabályi rendelkezéseken alapszik, így alkalmazni kellett volna az Eljárási Irányelv közvetlenül hatályosuló 6. cikkét, 9. cikkét és III. fejezetét, a Charta 18. cikkét, valamint a Met. uniós jognak megfelelő szabályait, nem eredményezi a kereseti kérelemben való túlterjeszkedést. A bíróság ugyanis nem foglalt és nem is foglalhatott állást arról, hogy az alperesnek miként kellett volna a kérelemmel indult eljárást lezárnia, illetve azt sem vizsgálhatta, hogy egy esetleges érdemi vizsgálatnál mely jogszabályi rendelkezések az alkalmazandóak, mert ezek a kérdések a mulasztási per kereteit egyértelműen meghaladják. Az elsőfokú bíróság helytállóan ismerte fel, hogy a mulasztási per keretein belül eljárva mindösszesen azt állapíthatja meg, hogy az alperesi mulasztás abban áll, hogy nem hozott alakszerű döntést a hozzá benyújtott menedékjogi kérelemről.

[30] Azzal, hogy az alperes fellebbezésében maga is akként nyilatkozott, hogy a 2020. szeptember 11. napján kelt, 106-M-21347/1/2020. számon kiadott tájékoztatása tartalmilag és formailag nem minősült egyedi döntésnek, maga is elismerte, hogy a felperes menekültügyi kérelmében nem járt el, abban sem érdemi, sem nem érdemi döntést nem hozott.

[31] A Kúria rámutat, az alperes fellebbezésében foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy annak ellenére, hogy az Átv. 270. §-a szerint menedékjogi kérelmet csak külföldön benyújtott szándéknyilatkozat elfogadásán alapuló utazási okmánnyal való érkezést követően lehet benyújtani, az ezen rendelkezésektől eltérően benyújtott kérelem sem maradhat elbírálatlan, azt továbbá nem pótolja az alperes menedékjogi kérelem benyújtásának rendjéről adott tájékoztatása. Hangsúlyozza a Kúria, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a körben is helytállóan foglalt állást, hogy menekültügyi eljárást nemcsak érdemi vizsgálattal és döntéssel lehet befejezni, hanem akár érdemi vizsgálat nélkül, vagy megszüntetéssel, az azonban mindenképpen hatáskör elvonást jelentene, ha e körben a mulasztási perben eljáró bíróság útmutatást adna.

[32] Az, hogy Törökország tekintetében az Átv. rendelkezései nem alkalmazhatóak, a per szempontjából nem releváns hivatkozás. A felperes menekültkérelmet nyújtott be, amelyet nem vont vissza, sőt, a per során kifejezetten akként nyilatkozott, hogy menekültkérelmét fenntartja, és Magyarországot kizárólag azért hagyta el, mert tartózkodási engedélye lejárt, így meg kívánta megelőzni, hogy tartózkodása Magyarországon jogszerűtlenné váljon. A Kúria kiemeli, hogy a mulasztási per lefolytatásának nem feltétele a felperes személyes jelenléte, a mulasztási per lefolytatásához szükséges közvetlen érdeksérelem pedig önmagában azáltal, hogy a felperes Magyarországot a per során elhagyta, nem szűnt meg. Az alperes azon fellebbezési hivatkozása tehát, amely szerint a felperes vonatkozásában közvetlen sérelem nem állapítható meg, szintén alaptalan volt.

[33] Minderre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A döntés elvi tartalma

[34] *A mulasztási perben az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy az alperes elmulasztotta a felperes által benyújtott menedékkérelem körében az alakszerű döntés meghozatalát, vagyis elmulasztotta a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségét.*

[35] *Mulasztási perben az vizsgálható, hogy az adott kérelem elbírálására az alperes rendelkezik-e hatáskörrel, s a hatáskörébe tartozó kérelem tárgyában hozott-e bármilyen (akár érdemi, akár nem érdemi) döntést.*

Záró rész

[36] A Kúria a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdésében foglalt nyilatkozat hiányában tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] Tekintettel arra, hogy a másodfokú eljárás során a felperesnek és a felperesi érdekeltnek perköltsége nem merült fel, e körben a Kúria a határozathozatalt mellőzte.

[38] A Kúria a fellebbezési illeték összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. (3) d) pontja és a 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg, amelynek állam általi viseléséről az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján megillető személyes illetékmentességre tekintettel rendelkezett.

Budapest, 2021. december 1.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Bögös Fruzsina s.k. előadó bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró